

אין מה לדבר..

פעילות על הקשבה לכל המשפחה

גיל: מכיתה ב' ועד בכלל

ציוד: רבע בריסטול או דף A3 (אם אין, אפשר גם דף רגיל)

משך: 30 דקות

משתתפים: לפחות שניים. אם יותר מארבעה, כדאי לפצל לקבוצות קטנות

הנחיות כלליות

בזמן המשחק **אסור לדבר בכלל** או אפילו להשמיע קול. צריך למצוא דרכים שונות לתקשר בין חברי הקבוצה, תוך הקשבה משמעותית זו לזה. כולם חייבים להיות פעילים במשימה. אי אפשר שרק אחד יוביל. לשם כך כל אחד מחברי הקבוצה מקבל עט או טוש צבעוני בצבע שילווה אותו בכל המשימות ויהיה מזוהה איתו.

תרגיל ראשון

במשך 10 דקות (אפשר פחות - לפי הזמן שיש לכם)

כתבו יחד על דף גדול **סיפור** שכולם משתתפים בו. בזמן המשימה על חברי הקבוצה להיות בשקט מוחלט. **ללא דיבור** וגם ללא השמעת קולות כלשהם.

בסיפור שתכתבו יחד צריך שיהיו: התחלה, אמצע (עם בעיה ופתרון) וסוף. כלומר, צריך להיות קשר בין החלקים, כל אחד צריך לקרוא מה שהאחרים כתבו ולהמשיך את הסיפור עד שמסיימים. כל צבע מייצג משהו. אחרת וכך אפשר לראות אם כולם לקחו חלק בכתיבת הסיפור.

כשנגמר הזמן, מפסיקים - ואז אפשר לדבר על:

- מה קורה לנו כשאי-אפשר לדבר ולהשמיע קול?
- האם היה לכם קשה לא לדבר? איך קיבלתם החלטה לגבי הסיפור?
- מה הפריע לכם בזה?
- מה עזר לכם לכתוב או לצייר את החלק שלכם?
- מה יעזור לכם בפעם הבאה להצליח יותר, אם שוב אסור יהיה לדבר תוך כדי?

תרגיל שני

במשך 10 דקות **ציירו יחד** על דף גדול **ציור משותף**. כולם משתתפים בו. בזמן העבודה כל חברי הקבוצה חייבים להיות בשקט מוחלט, **ללא דיבור** או השמעת קולות. בציור אתם מתבקשים **לצייר את מה שקורה בסיפור שכתבתם קודם**, כך שמי שיראה את הציור יבין מה מספר הסיפור. כל אחד מהקבוצה חייב לתרום את חלקו לציור, כך שנוכל לראות את הצבעים של כל חברי הקבוצה. כשאתם מציירים, היזכרו במה שהבנתם בשיחה שאחרי המשימה הראשונה, וחשבו על דרכים לתקשר זה עם זה ללא דיבור או השמעת קול.

אז מה הבנו מכל זה?

חשבו ושוחחו על:

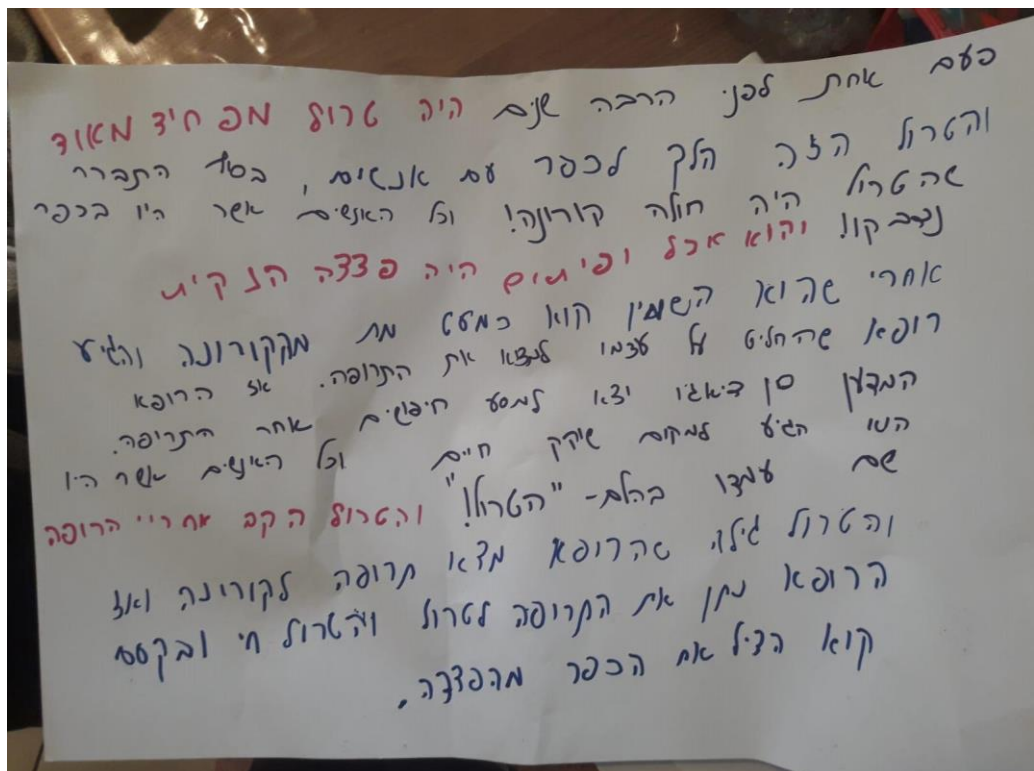
- האם המשימה השנייה הייתה קלה יותר לביצוע? מה עזר לכם?
- מה השתנה בתקשורת ביניכם מהמשימה הראשונה לשנייה?
- מה למדתם מהמהלך כולו על תקשורת ללא מילים ועל הקשבה?

תובנות מהתנסות / ניבה ברדה

עשיתי את הפעילות הזו עם שלושת ילדיי – בן 12 (כיתה ו'), בת 11 (כיתה ה') ובת שמונה (כיתה ב').

הם עבדו לפי ההוראות אך בהתחלה היה להם קשה לגשת למשימה בלי לדבר. בעיקר היה קושי להחליט- מי מחליט על הסדר? האם כותבים על האורך או על הרחב של הדף ועוד. חזרתי והדגשתי שעליהם להישאר בשקט ולמצוא פתרונות בשיח ללא דיבור.
דבר נוסף ששמתי אליו לב זה ההבדל בביטחון בכתיבה של בתי בת השמונה מאחיה, היא הייתה הרבה פחות פעילה (צבע ורוד בטקסט ובציור) אבל עודדתי אותה להיות מעורבת ולא לוותר.

לאחר החלק הראשון, כאשר דיברו ביניהם והחליטו על הכללים בפעילות השלב של הציור זרם יותר בקלות

לכן, התובנות שלי הן שכשיש משתתפים בפערי גילאים צריך מראש לכוון את כולם לתת מקום גם להם. בציור המשותף למרות שלא תכנתי מראש אפשרתי להם להוסיף בועית דיבור לדמויות וזה עזר להם להעביר את הסיפור באופן יותר מלא לציור.

קיימנו שיחה עמוקה בעקבות הפעילות ובה דיברנו על "תפקידים" במשפחה, על "מי מחליט" ו"מי מוותר". דיברנו על החשיבות של להביט בעיניים ולהיות קשובים גם לתקשורת לא מילולית.

